

[Mærk.]

garanti herfor end det lovforslag, som det ærede medlem hr. Aksel Møller som minister fremsatte i januar måned i år, og derfor kan jeg på mit partis vegne tilsige en velvillig og hurtig behandling af de to lovforslag i det udvalg, jeg senere vil foreslå nedsat.

Lovforslaget omfatter en lang række områder: definitionen af, hvad der er lægemidler, reglerne om apotekers oprettelse, indretning og drift, apotekerpersonalet og dets uddannelse, pensionsregler og arbejdsoverenskomster, regler om apotekerfonden, om farmakopeen, reklamebestemmelser, bestemmelser om de kontrolerede laboratorier og engrosvirksomheder og endelig om oprettelsen af et statens lægemiddelinstitut.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på de her nævnte ting, fordi der sikkert om dem ikke vil opstå særlige divergenser i det høje ting. Det samme kan ikke siges om de to hovedspørgsmål: specialiteterne og apotekerafgifterne. Her vil det sikkert blive vanskeligt at opnå i hvert fald fuld enighed. Ministerens forslag betyder i modsætning til den foregående regerings forslag en tidsbegrænsning af fabrikkernes ret til at bevare de særnævne på medicinske specialiteter, som indebærer en monopolisering af medicinalstoffer.

Når mit parti afstår fra på dette vigtige område at foreslå videregående foranstaltninger som foreslået af Arbejdernes Erhvervsråd og af De samvirkende Sygekasser i Danmark, har det sin naturlige årsag deri, at vi ønsker at kunne samle et flertal — og det tror vi kan lykkes — om en ordning, der trods alt betyder et væsentligt fremskridt til gavn for den store del af befolkningen, som er tvunget til at bruge medicin.

Man taler ofte om „apotekerpriser“, og det er rigtigt: offentligheden har et almindeligt indtryk af, at medicinen er dyr. Men netop derfor er det nødvendigt, at der bliver gjort noget for at gøre den billigere, og den konkurrence, som forslaget her vil skabe mellem apoteker og fabrikker, er een af vejene til målet. Denne konkurrence kan imidlertid kun blive effektiv, når den ikke hindres af de delvise monopoler, som er opbygget i kraft af særnavnene. At fabrikkernes har et rimeligt krav på beskyttelse, på at kunne sælge et medicinsk præparat

under særnavn i en vis tid, herom er der ingen uenighed, men det kan ikke være samfundsmæssigt rigtigt at tillade fabrikkernes at indtjene betydelige monopolgevinster i kraft af en ret til salg under særnavn i ubegrænset tid.

Det hævdes fra industriens side, at en begrænsning af navnemonopolerne vil ødelægge eksportmulighederne. Jeg er enig med dem, der siger, at så galt vil det næppe gå. Forholdet er jo det, at størstedelen af vor eksport udgøres ikke af præparater med særnavn, men af præparater, som går under fællesnavn. Fra samme side tales om, at forslaget gennemførelse vil betyde en nedsættelse af beskæftigelsen. Hvis det bliver tilfældet, mener jeg, der må være noget galt med fabrikkernes konkurrenceevne, for det er en kendsgerning, at lovforslaget forhindrer ikke en eneste fabrik i at fremstille et stof eller et præparat og sælge det til apotekerne, således at de kan forhandle det under et fællesnavn — og på dette område er der ingen tidsbegrænsning i det foreliggende forslag.

Lovforslaget betyder ingen trusel imod de initiativrige og dygtigt drevne fabrikker, men det betyder, at fortjenesten bliver mindre — til gavn for forbrugerne. Jeg vil indrømme, at nogle fabrikker kan komme ud for vanskeligheder, men det vil ske alligevel, fordi disse fabrikker lever på gamle specialiteter, fra før 1934, og fordi de ikke har vist noget initiativ til fornyelse, men kun været interesseret i at få penge ud af de gamle specialiteter. Det må jo i denne forbindelse heller ikke glemmes, at en ordning, hvorefter særnævne inddrages efter en rimelig tid, også kan gavne den danske medicinalindustri, idet udenlandske specialiteter også kan inddrages, de sidestilles i den henseende med de danske specialiteter. Det vil altså sige, at forslaget kan forhindre, at en stor udenlandsk koncern overfylder markedet med visse ældre udenlandske præparater.

Der siges, at stordrift er mere økonomisk end apoteks fremstilling. Det fremgår ikke af kommissionsbetænkningen, som tværtimod viser, at fabrikkernes priser ligger 50—60 pct. over priserne for de samme præparater, leveret fra de kontrolerede laboratorier til apotekerne. Hvor så fabrikkernes fortjeneste er anvendt, kan man